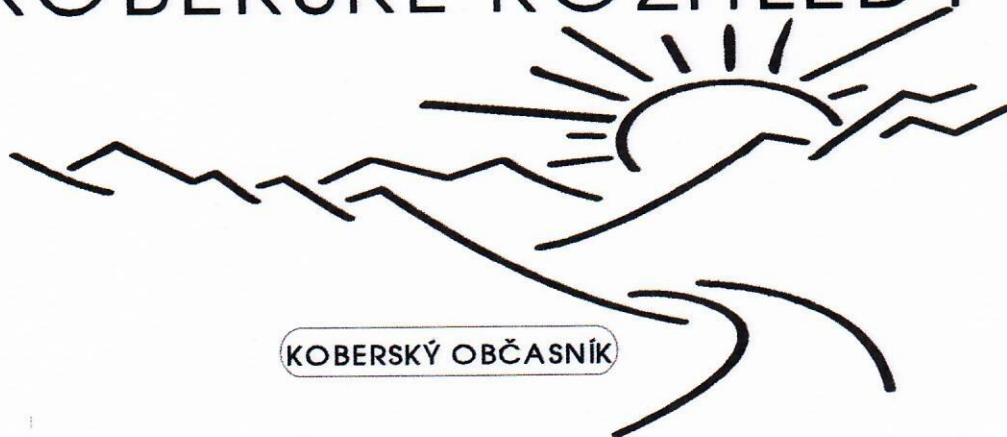

KOBERSKÉ ROZHLEDY

KOBERSKÝ OBČASNÍK

Ročník 12

Číslo 3

PROSINEC 2003

10 Kč

OBSAH

Úvodník	2
Informace z radnice	3
Příspěvky, polemika	4
Zprávy ze školy	11
Kultura	13
Na poslední chvíli	15
Štěbetání	15
Slovo na závěr	19

ÚVODNÍK

Kam se rozhlédnout

Na internetu jsou k dispozici satelitní snímky různých států a měst. Je tam i Praha, pro jistotu doplněná o Českou republiku. Když jsem ji vyhledal, abych se pokochal krásami pohledu shora, pochopil jsem proč. Na těch snímcích byla zobrazována téměř celá Evropa a sotva se daly odhadovat státy, natož města, která nebyla vidět vůbec. A aby si někdo udělal představu, kde by bylo možno je tušit, jsou uvedeny alespoň souřadnice. V té změti zelených míst a různého odstínu hnědé barvy bylo možno tušit korálky hor kolem Čech, Tatry, Karpaty, Alpy a zřetelně vidět moře. Člověk si najednou uvědomí, jak silně záleží na odstupu ze kterého se podívá. Tu nicotnost s níž z té dálky působí i on sám. Ztrácí se v jakési šedi všech ostatních stejně, jako ta naše maličká republika a koneckonců celá ta naše Zemička v hlubinách vesmíru. Má si snad zoufat a propadat pocitu marnosti? Vůbec ne, jenom rozlišovat to co je podstatné od zcela nepodstatného. Rozlišit to, co může ovlivnit od toho, k čemu potřebuje spojit své síly nebo zcela vypustit ze svého zorného úhlu, neboť je to nad jeho možnosti nebo to postrádá naprostý smysl. Tak jako prostého Američana nezajímá nějaká malá zemička v Evropě, jevíci se jako rozmáznutá skvrna kdesi v Jugoslávii, která už neexistuje, tak určitě neovlivníme to, kdo bude gubernérem Kalifornie. Přesto však naše pohledy se různí. Zatímco onen Američan cítící se téměř středobodem světa svým dalekohledem nezaostřuje, nás to zajímá a musí zajímat, co se tam v té Americe děje nebo v jiných částech světa. Jenom proto, že jsme na tom poněkud více závislí a abychom byli připraveni, bude-li zase třeba jednat někdo o nás bez nás. Známe a poznáváme tento náš svět dosti podrobně a měli bychom rozhodně zůstat sami sebou, protože pohled Američana není a těžko kdy bude i našim pohledem, pokud tento svět se nezmění. Není proto jistě dobré zviditelňovat se tím, že to co dělají ti velcí, je všechno dobré i pro nás. Jinými slovy být papežštějšími než papež, propadat pocitu malosti ze své zdánlivé neviditelnosti, tancovat tak, jak někdo mocnější bude pískat. Velikost totiž není dána jenom rozlohou. Velikost je dána také umem, dovedností, kulturou,

vzděláním, rozhledem, schopnostmi poradit si, rozhodností i sebevědomím. Vstřícností, pohostinností, ale také hrdostí. Vždyť ta naše modrá planetka se ztrácí mezi mnohými obry ve vesmíru a přece jsme na ni hrdi. Je totiž zatím jediná, která je modrá, která vedle kamení na sobě nese živé bytosti, myslící, schopné dříve či později dosáhnout i na tyto pusté obry. Tato malá planetka, jakkoliv je neviditelná z té velké dálky, je slyšet, rozsévá poselství a hledá někoho, s kým by si je mohla vyměnit. Protože jakkoliv je živá, cítí se osamocena. Její duch ji už přesahuje.

A tak je tomu i s námi v té malinkaté republice, která nemá ani tolik obyvatel jako jediná megapolis v Americe. Z toho smutni být nemusíme. Nemusíme být smutni ani z toho, že ta naše malá vesnička je počtem obyvatel zanedbatelná v té naší republice. Smutni bychom měli být z toho, že se za ni stydíme. Že jí upíráme ducha, přehlízíme ji. Nechráníme si ji. Nehlásíme se k ní. Vzhlížíme k těm velkým městům, která jsou tak neosobní. Velikost člověka není totiž dána velikostí sídla ve kterém žije, ale tím jak žije a co dokázal. Že nezapomíná na svoje kořeny. Velikost také není v tom, když někdo je obdařen bohatstvím, které sám nevytvořil, ale tím, že přes mnohá odříkání se bohatství sám domohl a že si ho váží a chrání. Chraňme si proto ten svůj kousek země a snažme se ho povznést tak, aby byl duchovně rovnocenným partnerem i těm velkým městům. Hlasme se k tomuto krásnému kraji a využijme možností, které nám ty velké mohou poskytnout. Zůstaňme však sami sebou.

JS

INFORMACE Z RADNICE

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 9.9.2003

► Zastupitelstvo obce bere na vědomí nabídku firmy Quantum a.s. Vyškov na odkup plynovodního zařízení (1 300 000 Kč), souhlasí s odprodejem plynovodního zařízení.

► Zastupitelstvo obce souhlasí s předloženými žádostmi o dotace z Programu obnovy venkova na rok 2004 :

1. **Víceúčelová dostavba budovy OÚ** - dokončení úprav OÚ, především nevzhledného zadního traktu a proluky po obchodu se zeleninou. Úpravy by podle záměru měly představovat vybudování sociálního zařízení, odděleného vstupu do místností i do zasedací místnosti.

2. **Rekonstrukce místní komunikace Újezd II.**
Tato investiční akce bude provedena i bez získání dotace, která činí 30% z celkových nákladů, tj. cca 540 tis. Kč.

► Zastupitelstvo obce nemá námitek k umístění novostavby rodinného domu na pozemcích p.č. 1489 a p.č. 1491 pro stavebníky Ing. Petra Bajáka a Ing. Dagmar Bajákovou.

► Zastupitelstvo obce bere na vědomí informace o stavu naplněnosti dětmi v ZŠ a MŠ, tyto se potýkají s nedostatkem dětí, který z finančního hlediska vede ke snížení státního příspěvku na platy učitelů a personálu. Bude-li chtít obec udržet školu, pak musí chybějící částku uhradit z vlastního rozpočtu.

* * * * *

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 8.10.2003

► Zastupitelstvo obce bere na vědomí nabídku Jihomoravské plynárenské a.s. na odkup plynovodního zařízení (37% z hodnoty investice, tj. 1 500 000 Kč)

► Zastupitelstvo obce souhlasí s ukončením nájemní smlouvy uzavřené mezi obcí a p. Ivou Schinzelovou, Újezd II. 287 a současně souhlasí s uzavřením nájemní smlouvy na byt Újezd II. 287 pro p. Miroslava Kratochvíla a p. Květoslavu Stejskalovou.

► Zastupitelstvo obce souhlasí s odprodejem části pozemku p.č. 429 o výměře 40 m² pro manžele Zdeňka a Janu Zelených, bytem Chaloupky 122.

* * * * *

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 26.11.2003

► Zastupitelstvo obce souhlasí s uzavřením kupní smlouvy na prodej plynovodu i s příslušenstvím v ceně 2 100 000 Kč a darovací smlouvy - bezúplatný převod STL plynovodu v hodnotě 2 502 980 Kč, Jihomoravské plynárenské a.s. Brno.

► Zastupitelstvo obce souhlasí s prodejem pozemku p.č. 985/1 p. Marianu Hrubému.

* * * * *

Hospodaření obce stav k 30.11.2003

Příjmy celkem: 6 391 267,27 Kč

z toho:

Daňové příjmy 2 851 245,20

Nedaňové příjmy 534 409,87

Kapitálové příjmy 1 152 418,00

Přijaté dotace 1 853 194,20

Výdaje celkem: 6 066 699,39 Kč

z toho:

Běžné výdaje 5 427 096,29

Kapitálové výdaje 639 603,10

Výsledek hospodaření :

přebytek ve výši 324 567,88 Kč.

Zastupitelstvo obce se seznámilo se stavem dlužných částek, které k 30.11.2003 dosahují výše 209 230 Kč.

Seznam dlužníků:

Splátka úvěru - nájemní byty: p.Dvořák (10 818 Kč), p.Kalabin (46 480 Kč), p.Lipecký (9 676 Kč), p.Wiszová (30 887 Kč).

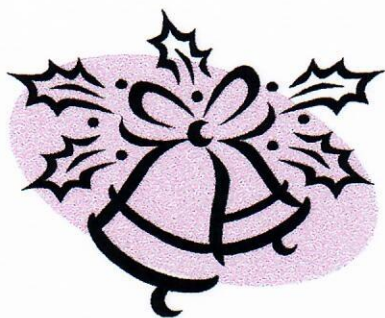
Nájemné - budova Dolní 55: p. Hobzová (62 250 Kč) - dluh je placen stanoveným splátkovým kalendářem.

Prodej garáže - Újezd II.: p. Jiráček (49 119 Kč) - dluh je rovněž placen stanoveným splátkovým kalendářem.

Přehled počtu obyvatel

Stav k 1.1.2003	553 obyvatel
Přírůstky:	
přihlášení	20
narození	1
Úbytky:	
odhlášení	7
úmrtí	12

Stav k 30.11.2003   **555 obyvatel**

Informovanost

“Tak co je nového na radnici?” dostáváme často otázku a jsme zpravidla zaskočeni. Všechno důležité je pravidelně ve vývěsce (správně úřední desce), každý týden se upřesňuje obsah vysílání na kabelové televizi, schůze zastupitelstva jsou vždy včas zveřejňovány a k tomu místní rozhlas rovněž hlásí téměř denně různé zprávy a také vycházejí Koberské rozhledy. Obec má 7 zastupitelů, 19 členů výborů a komisí, tzn. dostatek lidí, kteří by měli být informováni o tom, co se v obci a na radnici děje. Navíc, každý z občanů může nahlédnout do zápisů z jednání zastupitelstva, popř. komisí, pokud se těchto jednání nemohl přímo účastnit. Co tedy odpovědět, když z oficiálního hlediska je všechno průhledné a pro každého občana snadno dosažitelné? Co se bude budovat? Ale to je přece dávno uvedeno v programovém prohlášení a v návrhu rozpočtu na příslušný rok. A pokud dochází k

nějakým změnám, pak to musí nutně projednat zastupitelstvo, protože se přinejmenším jedná o závažné změny (např. smlouvy za obec, projekty či nákupy), které nutně vyžadují přesuny v rozpočtovaných částkách, tzv. rozpočtová opatření. Udržíme školu? To se projednává i na rodičovském sdružení, když by nestačilo téměř každé jednání zastupitelstva, kde tato záležitost v souvislosti s nízkým počtem dětí a přesuny v rozpočtu padne. A navíc o tom píše i Koberské rozhledy. Budou jezdit autobusy? A jak často? I to není žádná novinka a k této otázce se vyjadřuje i infokanál obce na kabelové televizi. A tak bychom mohli pokračovat, přičemž bychom zjistili, že kdo chce, získá si informace, aniž by se musel ptát týden co týden starosty či místostarosty. Je to tedy otázka spíše formální nebo familiární, jaksí, aby řeč nestála. Asi tak, jak se někdo ptá “Jak se máš?”, aniž by čekal na odpověď. Pak je to samozřejmě v pořádku a tázaný se nemusí cítit na ulici jako u výslechu. (Není totiž pravdou, že poslanec se musí zpovídat kdykoliv a kdekoliv). Může však být v dané otázce určitý podtext, hledající zajímavé soukromé informace, lidově řečeno “drby”. A to už je horší. Ne pro toho, kdo by se ptal. To je spíše problém lidské důstojnosti a úrovně, nehledě k tomu, že to patří k dosti častému jevu v české společnosti. Zlé je to spíše tehdy, pokud tázaný velice ochotně začne vypouštět informace, vyvěrající z jeho osobního názoru, postoje k druhým či z doslechu, aniž by si je ověřil a tím ochotněji, čím vděčnějšího a dychtivějšího posluchače nalezne. Stručně řečeno, začne pomlouvat vyslovováním nedoložených polopravd, zakrývat tím svoje vlastní problémy a také svoji odpovědnost. O tom, že nalezne řadu vděčných posluchačů, není pochyb. Je to však smutný jev, smutný především proto, že to nevrhá dobré světlo na společnost či vesnici, která se tak stává nedůvěryhodnou.

Je tedy určitě dobré, zajímá-li se každý občan o dění “na radnici.” Měla by to být ostatně každého povinnost, protože se zde hospodaří s prostředky, které byly obci přiděleny přerozdělováním (tedy nejen z daní místních občanů a už vůbec ne důchodců). Jde o prostředky, které obci byly přiděleny na její rozvoj ať už zákonem (odvody daní) nebo také jako dotace, které však jsou spíše zásluhou toho, kdo měl nápad a uměl ho u orgánů přidělující dotace obhájit, protože dotace jsou tzv. peníze navíc a nadto účelové. Je samozřejmou povinností zastupitelů i Obecního úřadu, aby s prostředky zacházeli tak, aby hospodaření bylo průhledné. K tomu slouží nejen rozpočet, ale i příslušné výbory (finanční a kontrolní), v neposlední řadě pak příslušný správce účtu (tedy banka), přidělovatel dotace (zpravidla ministerstvo) a zejména

pak audit o hospodaření, který provádí zcela nezávislý orgán mimo obec. Těmi nejdůležitějšími však jsou především občané, kteří posoudí, zejména při volbách, zda v minulém volebním období bylo s prostředky nakládáno tak, že se to na obci projevilo pozitivně nebo existuje-li někdo jiný, kdo skýtá záruku nejen zmnožení prostředků, ale i výrazné zlepšení nakládání s nimi nebo ve vztazích s občany. Tedy, úmyslně zkreslená informace z radnice by neměla dlouhou životnost a pro toho, kdo ji podal, by mohla mít dosti nepříjemné důsledky.

Není tedy informovanost jako "informovanost". Jako není rovnocenné přijímat pouze "určité" informace, na rozdíl od úplnějších. Tedy vytipovat si jenom ty, které jsou atraktivní a použitelné pro vymyšlení dalších souvislostí a pominout druhé, které by se eventuálně mohly dotknout také příslušného "informátora". Je to například řada dlužníků do obecní pokladny, chování mnohých ratolestí ve vztahu k jiným občanům, zejména k obecnímu či soukromému majetku, jsou to třeba také černé skládky, které musí obec nákladně likvidovat a jsou to nakonec i vzájemné vztahy mezi občany. Na radnici to však bývá zajímavější.

Věřme, že ve většině případů se jedná o správné hospodaření na radnici a o formální dotazy, jimiž se uvádí rozhovor na jiná témata. Taková, která patří především na ulici.

Slabotinský

* * * * *

Ve dnech 13 a 14. června 2003 proběhlo referendum o vstupu České republiky do Evropské unie. V Koberčicích se ho zúčastnilo 246 ze 431 voličů. Z toho 162 volilo pro vstup a 70 proti vstupu.

Ačkoli na kampaň před referendem bylo věnováno hodně peněz, stále si myslím, že to bylo dost málo na to, aby nám obyčejným lidem bylo jasné, co nás čeká a jaké to pro nás bude mít klady a zápory, co to přinese našemu malému a velice zadluženému státu. Do EU vstupuje řada vyspělých států, ve kterých několik desítek let existuje celkem přijatelný trh práce, mají silnou měnu a působí tam spousta světových a evropských firem. Vedle toho jde do EU náš malý státek, po revoluci rozdělený na dva ještě menší, s měnou se světem špatně směnitelnou a s tržním hospodářstvím teprve se rozvíjejícím. Referendum jasně prokázalo, že většina našich občanů do EU chce. Jedno je asi pravda – děláme to pro další generaci, což je dobře. Však ne nadarmo se říká "sažme

stromky pro potomky". Byl bych ale rád, kdybych si z toho pěkného stromu EU mohl utrhnout taky nějakou tu švestičku.

Přeji nám všem, abychom do Evropské unie vstoupili jako rovnocenný partner a ne po kolenou jako žebráci. A aby se v té EU naši představitelé chovali jako lidé hrdí na svoje tradice, které jsou v nás po mnoho let zakořeněné.

místostarosta obce
Milan Piták

* * * * *

Je třeba bít na poplach?

Demografická situace v obci se nelepší. Lidé stárnou, umírají a noví se nerodí. Řada těch, kteří zde bydlí, nemají zájem být občany Koberčic u Brna. Nepomohlo ani zveřejnění celkové situace. Domy, mnohdy předražené, kupují především chalupáři. Mladí lidé na to nemají. Obec nemá volné pozemky k nabídnutí na stavbu a ti, kteří je mají, se zuby nehty těchto pozemků drží, i když třeba stavět nebudou a o výměně nehodlají vůbec slyšet. Celá obec stárne a pomalu vymírá. A koho to vlastně zajímá? Mladí se raději odstěhují za pohodlnějším do větších měst, protože na vesnici je nutno dojíždět a pak, je tady pořád práce. Jen posuďte sami. Za tento rok již zemřelo 12 lidí a pouze 2 se narodili. Půjde-li to takhle dál, budeme muset zvažovat uzavření školy (už teď musí obec doplácet 70 000 Kč), vzniknou problémy s obědy pro důchodce, se zabezpečením autobusové dopravy a především s rozpočtem obce. Co brání lidem, kteří zde prokazatelně trvale bydlí, aby se stali občany Koberčic? Pohodlí? Prospěch? A nevádí jim, že obec na jejich přítomnost spíše doplácí? Je to především otázka svědomí, protože to nelze nařídit. Stejně, jako nelze nařídit, komu se smí prodat dům a komu pozemek. Nelze taky bránit tomu, aby se někdo jiný odstěhoval za lepším. Přijde to však líto, když existuje týden co týden několik zájemců o bydlení v obci a obec nemá co nabídnout. Nemá proto, že zákony jí to neumožňují, nemůže pozemky vykoupit, ať už pro nedostatek financí nebo pro odpor vlastníka a není schopna o vznikajícím nebezpečí přesvědčit občany. Přitom nelze tvrdit, že pro občanskou vybavenost, perspektivu obce či její propagaci se udělalo málo. Těžko lze čekat, že se to vyřeší samo nebo se založenými rukama. Ale co dělat? Poradí někdo?

Obecní úřad

Informace o obecních bytech

Dne 24.7.2003 jsem jako místostarosta obce s p. ing. Malým prošel obecní byty a zjišťovali jsme závady vzniklé ať už ročním užíváním nebo chybou projektanta, případně dodavatelské firmy a subdodavatelů. Závady jsme zjistili a sešli jsme se s vedením firmy Průmstav, a.s. Brno. Dne 16.10.2003 končí garance na nátěry vnitřní i venkovní. Na venkovních nátěrech jsme zjistili jemné vlasečnicové trhliny. Vedení Průmstavu tuto závadu uznalo a přislíbilo nové natření celých těchto zdí novou dodavatelskou firmou s lepší technologií nátěrových hmot.

Další dost velké problémy jsou s okny a vchodovými dveřmi, kde původní dodavatel nesplnil termín dodávek a firma Průmstav musela hledat dalšího výrobce. V této době se snažíme odstranit závady, aby okna a dveře plnily všechny funkce tak, jak mají. Dá se říci, že firma Průmstav odstraňování závad bez problémů plní.

Velkým problémem je voda z okapů. Projekt toto neřeší a dešťová voda z okapů při větších přívalových deštích nemá kam odtéci. Proto teče tam, kde si najde nejsnadnější cestu. Po dohodě s nájemníky řešíme tyto situace individuálně. Je třeba, aby se také někteří nájemníci zapojili do úprav svých pozemků. Budou-li pozemky náležitě obdělány nebo zatravněny, tak zčásti přívalovou vodu zastaví. Někteří uživatelé mají před svými domy pěkně vysoký plevel, takže dům nevypadá zrovna moc dobře. I když předzahrádka je (jak někteří říkají) na obecním pozemku – ostatně jako asi 80% předzahrádek v obci – tak ji většina občanů udržuje v pěkném stavu, protože to dodává domu a okolí estetický vzhled.

Vcelku se nám daří s nájemníky vycházet a snažíme se, aby se v Koberčicích dobře cítili, začlenili se mezi “starousedlíky” a zapojili se do dění v obci.

Bohužel se mezi nimi ale najdou i takoví, kterým musíme připomínat, že obec splácí bance hypotéku, bez níž by se výstavba obecních bytů nemohla uskutečnit. Splátka musí být každý měsíc ve stanoveném termínu složena a pokud nějaký neplatič obci nesplatí měsíční úvěr + nájem, v té chvíli obci peníze chybí. (Je to asi jako doma, když nepřinesete včas výplatu.) I takové občany tu máme a musíme to s finančním výborem a s právníčkou řešit. Jsou to věci neradostné jak pro nás, tak pro ty, kterých se to týká.

Přál bych si, aby se dále začala hýbat výstavba

ostatních rodinných domků v okolí obecních bytů. Aby se toto nově z b u d o v a n é sídlišťátko zaplnilo novými domy, se kterými se počítalo

při prodeji stavebních míst. Budeme rádi, když se domy dostaví a obec vybuduje novou příjezdovou cestu, po které už nebudou jezdit velká auta s pískem, tvárnici a betonem. Protože pak bychom mohli budovat tuto komunikaci znovu.

Milan Piták

Co jsme udělali v roce 2003 a co se plánuje na rok 2004

2003

V tomto roce se především doháněly resty, které zůstaly z požadovaných dotací na rok 2002. Z tohoto důvodu obec neobdržela požadovanou a předpokládanou dotaci na opravu vozovky na Újezdě II, která tak zůstala nadále v dezolátním stavu. Podařilo se pouze recyklátem opravit největší poškození a totéž bylo uděláno i na Vinohradech, kterými se po vybudování kanalizace nedalo téměř jezdit. **Právě na této kanalizaci zůstala nesplacená částka ve výši cca 300 00 Kč, jako dluh z roku 2002. Ten byl uhrazen.**

Z dalších realizovaných akcí jsou:

- předání školy pod samostatnou správu
- vykácení stromořadí (lind) na Valech
- vybudování tzv. zimní zahrady z nevzhledného dvora Obecního úřadu, která je rovněž k dispozici občanům
- vybudování nové rozhlasové ústředny a místnosti místostarosty
- úprava ozvučení obce
- rozšíření programové skladby kabelové televize a doplnění o infokanál obce s pravidelnou aktualizací
- pořízení nového čerpadla do čističky na Újezdě II

Připomínka Bitvy u Slavkova

- rekonstrukce dílny na Kampeličce a pořízení nového náradí (řezačka kovů, svářečka, úhlová řezačka na dřevo, portálová vrtačka, bruska)
- zásadní úprava rekultivační skládky
- pořízení digitalizované mapy intravilánu
- úpravy hřiště U lesa (dotace)
- informační tabule pro sdružení obcí Ždánický les a Politaví (dotace)
- další úpravy obce a provozu Obecního úřadu prodej plynovodního řádu
- podpora iniciativních akcí občanů při úpravách okolí domů na obecním pozemku

Jako nerealizovaná akce zůstává rovněž úprava vozovky U zmole a postupná úprava kanalizačního řádu a čističky odpadních vod. V záměru byla rovněž úprava návsi. Všechny tyto akce se nemohly uskutečnit pro nedostatek finančních prostředků.

2004

V nastávajícím roce se očekávají především realizace zásadních a delší dobu nerealizovaných akcí. Jsou to především:

- rekonstrukce vozovky na Újezdě II
- II. etapa úprav budovy Obecního úřadu, spojená se zastavěním proluky mezi Kampeličkou
- úprava návsi
- úprava vozovky U zmole
- rozšíření zařízení pro dílnu
- předpokládaná úprava vozovky od OÚ na konec obce
- příprava na sjezd rodáků
- zdokonalení systému informací a varování

I v tomto případě je realizace záměrů závislá na dotacích a stavu finančních prostředků. V jejich výčtu se neuvádějí dodatečné finance na školu popř. zdravotní služby či dopravní obslužnost.

Veškeré realizované akce, i na Obecním úřadě, jsou určeny především pro občany.

starosta

Bitva u Slavkova, nejslavnější bitva, kterou vítězně svedl francouzský císař Napoleon I, zvaný též Napoleon Bonaparte, je nazývána také Bitvou tří císařů, protože se zde s Napoleonem střetla spojenecká vojska rakouského císaře Františka I. a ruského cara Alexandra I. Bitva se sice odehrála v okolí Prateckého návrší, kde je také zbudován památník Mohyla míru, nicméně ve světě je především díky Francouzům tato bitva známa jako Bitva u Slavkova. Odehrála se 2. prosince 1805 a dodnes se připomíná rekonstrukcí, která se v rozhodující fázi odehrává pod vrchem Santonem nedaleko Tvarožné a Rohlenky. Nejinak tomu bylo i letos, 198 let od této bitvy, při níž se na obou stranách střetlo na 80 000 vojáků. Této rekonstrukce jsem se na pozvání starosty Slavkova u Brna a současně prezidenta společnosti Mohyla míru-Austerlitz, o.p.s. Mgr. Petra Kostíka zúčastnil i já. Velkolepá podívaná na dobové uniformy obou válčících stran, jakož i použitou vojenskou techniku, jezdeckto, včetně záložních složek i markytánek. Nechybí při ní ani manévry jednotlivých formací, ohlušující dunění bubnů, střelba z pušek předovek i děl doprovázená modravým všezahalujícím dýmem, divoká jízda husarů či kyrysníků, ukázka statečnosti ruské gardy či dočasné výměny dobytých území, až po vítězný hold Napoleona svým "orlům". Ať je to jakkoliv, je to jen divadlo, při němž nejsou žádní mrtví. Avšak divadlo, které nepřipomíná jenom tehdejší slávu Napoleona, avšak i její pomíjivost a především nesmyslnost boje pro mocichtivost velkých, při němž oběti přinášejí nevinní vojáci i zcela nezúčastněné obyvatelstvo. Proto také vznikla Slavkovská iniciativa smíření, jako protipól pochybných vítězství, která za sebou zanechávají spoušť, mrtvé a nenávist. Připomeňme si, alespoň v krátkosti příčiny srážky a vlastní boj. Francouzský císař Napoleon se dostal k moci po Francouzské revoluci, konkrétně po tzv. thermidorovém převratu (27. července 1794). Byl vitálním generálem, jenž dokázal nejen bránit "nový pořádek" nastolený francouzskou revolucí (s jejímiž myšlenkami se však jako monarchista rozešel), ale v jejích barvách (trikolóra) se snaží rozbít staré uspořádání, vzniklé po rozpadu Římské říše, aby nejen zajistil bezpečnost Francie, ale především její ekonomickou sílu. Tím ohrožoval ostatní mocnosti, jako je Anglie, Rusko, ale především Rakousko, jehož moc slábne s každým dobytým územím jeho vojsky. Bylo to zejména v Itálii, kde Rakousko utrpělo veliké ztráty. V době,

kdy se chystal k vylodění do nenáviděné Anglie se vytvořila Veliká koalice složená především z Ruska a Rakouska. Tak byl nucen Napoleon obrátit se k Anglii zády a zahájit tažení na východ. Byla to veskrze rychlá a vítězná tažení, při níž slábla moc Rakouska. Došlo to tak daleko, že po bitvě u Ulmu vstoupil 14. listopadu 1805 do Vídně, protože srdce Rakouska se mu vzdalo bez boje. To nemohlo zůstat bez odezvy, a tak se chystal rozhodující boj. Neodehrál se však tak, jak si představovali spojenci, v blízkosti Olomouce, kde byli soustředěni, ale mezi Slavkovem a Brnem, v mírně zvlněné krajině, kam je vylákal velký válečný stratég Napoleon. Měl k tomu svoje důvody, neboť potřeboval získat čas ke konsolidaci a doplnění vojska a současně si byl vědom početní převahy spojenců. Použil k tomu náznaků ústupu. Jak se ukázalo, byla to taktika navýsost úspěšná.

NAPOLÉON I.
(1769-1821)

Tehdy, 2. prosince 1805 začalo svítat několik minut před sedmou hodinou. Zatímco na Prateckém návrší byl vidět nástup ruských vojsk generála Kutuzova, která ve zmatku pak po sedmé sestupovala do údolí směrem k Tvarožné a Šlapanicím, zůstala francouzská vojska skryta hustou mlhou ve zvlněné

krajině. Sám Napoleon rozbil svůj štáb na Žuráni, odkud celé bojiště mohl pozorovat. Právě v půl osmé se nad Slavkovem vyhouplo nad obzor rudé slunce. Nádherná podívaná, která se poté stane legendou. Legendou pro Francouze, kterým přineslo vítězství. Sám Napoleon je bude nazývat Slavkovským sluncem "le soleil d'Áusterlitz". Spojenecká vojska netušila velké nebezpečí, které jim, skryto mlhou, hrozí. I když bojovala statečně, zejména ruská strana, i díky nejednotnosti a zastaralejšímu způsobu boje, zůstal po urputných bojích po západu slunce kolem 4. hodiny odpoledne jediný vítěz-Napoleon. Na bojišti zůstaly tisíce mrtvých a další tisíce raněných. A nejen to, díky mírné zimě na epidemii tyfu zemřelo mnoho obyvatel okolí i v Brně. Spojencům, kteří prchali ve zmatku po silnici přes Ždánický les směrem k Hodonínu, čímž unikli pronásledování, zůstala jediný početnější a poměrně nedotčený sbor generála Bagrationa, který kryl překotný a zmatený ústup. Francouzský generál Langeron v ruských službách později napsal: "Už jsem viděl mnohé prohrané bitvy, ale o takové porážce jsem neměl ani zdání."

ALEXANDR I.
(1777-1825)

Samotných Koberic se tento boj přímo nedotkl. Kolem po silnici přes Nížkovice prchala poražená vojska. Možná i jinudy přes Ždánický les směrem na východ k řece Moravě, která tvořila hranici s Uhrami, které zůstaly neutrální. Zůstala však přesto legenda o zakopaném

pokladu, který zde měli zanechat prchající donští kozáci. Poklad však nikdo nenašel.

Zatímco ruský car, jehož vojska utrpěla největší, dodnes nevyčíslené, ztráty se s porážkou nesmířil, rakouský císař kapituloval. Setkal se s Napoleonem u Spáleného mlýna mezi Žarošicemi a Násedlovcemi 4. prosince 1805, kde byly dohodnuty podmínky příměří.

FRANTIŠEK I.
(1768-1835)

Tak skončila jedna krvavá řež, která poněkud pozměnila mapu Evropy, nevedla však k trvalému míru a strádání dalších generací. Okupace Moravy francouzskou armádou skončila až v roce 1806. Zbyly vypálené a vyloupené vesnice, zbídačené obyvatelstvo, mrtví a ranění. Původně krutá a nesmazatelná stopa, která v kraji pod Mohylou míru byla zanechána, se změnila ve folklór, jenž každoročně láká tisíce zájemců a nadšenců z tuzemska i celého světa. Nejde však jen o slavný boj, ale také připomínku padlých, jejichž pozůstatky jsou shromážděny v Mohyle míru a památky po celém okolí. Jako memento, abychom nezapomněli.

Jiří Slabotinský

Soukromé vzpomínky rodáka

*Jak vlny osením po tobě hrají,
mé vzpomínky a touhy rodný kraji.*

Vážený pane starosto a přátelé !

Básníka vzpomínám, snad nám pomůže? Všechny prožitky mám vyvážené, až na události kolem chmurné a vlekoucí se tragedie a to po návštěvě ministra zahraničních věcí Dr. Huberta Ripky, rovněž našeho rodáka; při důvěrné schůzce u oběda na faře, páter Planita požádal mého partyzánského velitele Pravoslava, aby po očekávaném politickém puči pomohl několika jeho lidem při útěku za hranice, což mu rukou dáním přislíbil a splnil (při přepravě autem pomáhal též Vlastik Havránek a Dušan Oslík). Byli však prozrazeni StB a dva pomocníci zato 5 roků otročili v Jáchymovských dolech, což všechno mě sdělil můj spolupracovník ve Zlíně – mistr Antonín Krahula; byl tehdy jako rodák zvolen v naší obci tajemníkem; z Koberčic dojížděl na kratší úvazek do Zlína a coby můj ochránce mne varoval před dalším kontaktem s koberskými partyzány, neboť byl účastník důvěrného posezení na koberské faře. (Dodnes mu vděčím, že ještě žiju !).

Horší ale skončil kamarád Pravdik; toho si podmanil největší darebák "Světlaný" a zneužíval jako svého "štábního adjunta", a když byl svým švagrem Zdenkem varován, prohlédl zradu a špínu své služby u Slabíka v Komořanech, snažil se z obklíčení StB uniknout do lesa, ale byl zastřelen. Jeho pohřbu v Koberčicích se mimo stovky domorodců, zúčastnili též dva autobusy milicionářů, takže nikdo "nevyrušoval!" Znam osudy těch dvou dalších našich hrdinů; Vlastik nepřežil útrapy v Jáchymovských dolech, Dušan měl po pěti letech utrpení "komunisty zajištěno" dožítí v rodinném kruhu v polesí Haluzic (změnil si příjmení na Orlík). Jako myslivec byl konejšen přírodou, ale přece se před rokem objevil v Koberčicích, avšak své sestře se vyhnul, snad aby se nejitřil vzpomínkami...

O zrádci Slabíkovi mě tehdy Frantik Urban řekl, že "když mu teklo do bot" tak "regulérně" se svou rodinou letecky uprchl do Austrálie, aby tam žádal o azyl!

Téhož dne mne Frantikův soused Bořivoj, který nedal na "Tondu Slabíka" dopustit, že jsem ho před svědky označil jako zrádce a udavače. Řekl abych si dal pozor, abych nepřišel nejméně o inženýrský diplom! Pochopil jsem, že "Světlaný" v Koberčicích

ještě působí a proto jsem se chtěl obrátit na spisovatele dr.J.Pospíšila, kterého jsem sice nestihl a takto přikládám úryvek jeho psaní o provokatéru a zrádci Slabíkovi:

Největší provokace StB na Moravě

Antonín Slabík. Počet poválečných vyznamenání na jeho hrudi zřejmě vyjadřuje jeho „partyzánskou činnost“.

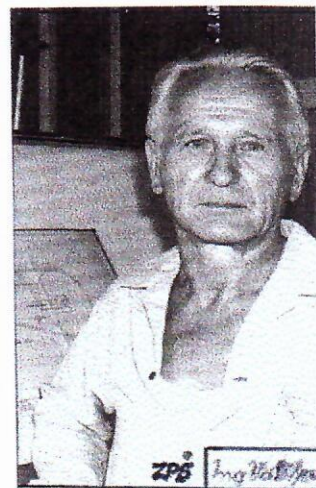
a předkládá jim k podpisu přísahu Světlaný. Podepsanou kopii si ponechává. Okamžitě přiděluje krycí jméno, hodnost, příležitostně obstarává zbraně, ve vojenských intencích uděluje povýšení. Sám používá krycích jmen Vlářský či Javornický."

Dr. Pospíšil zdůrazňuje, že už jen samotný podpis přísahy – někteří navíc ani pořádně nevěděli, co vlastně podepisují – znamenal vstup do vojenské odbojové skupiny. Bylo to velmi důmyslně provedeno, protože právě usvědčení z členství ve vojenské organizaci prakticky umožňovalo u kohokoli bez jakýchkoli komplikací vykonat trest smrti. Rada uvězněných se nikdy nedozvěděla, že se vlastně stali obětmi gigantické provokace.

O Slabíkovi mě řekl též můj kamarád Ing. Karel Jasenčář, který emigroval do Austrálie, kam jsem ho dopisem žádal ať se na úřadech poptá. Když se poměry zlepšily, tak se vrátil a řekl mě, že se tam skutečně prezentoval co utečenec před StB a okázale žádal o azyl. Jeho dcery ho statečně obhajovaly, když byl v tisku označen jako provokatér a zrádce.

Závěrem poznamenávám, že se v této záležitosti exponují i v organizaci Svazu bojovníků za svobodu, kde mne uznávají, zvláště mé články, které můj zeť ing. Dobroslav Němec, učitel na UTB, dává studentům navíc k osvětlení naší minulosti.

Ing. Otakar Valihrač
(Zlín)

Pozvání Moravských naftových dolů

Na 4. listopad 2003 pozvaly Moravské naftové doly, a.s. (MND) starosty obcí tzv. zájmového území na setkání na zámku v Čejkovicích. Bylo tam více jak 50 obcí Jižní Moravy, především z Hodonínska a Břeclavska. Mezi pozvanými byla také naše obec, za níž jsem se tohoto setkání zúčastnil. Součástí setkání, kromě seznámení s činností MND a plány dalšího rozvoje, byla exkurze do Uhřic k podzemnímu zásobníku plynu a k čerpání ropy ze země. I když je to od nás pouze přes kopec, málokdo ví, že se jedná o jednu z nejmodernějších staveb. Zejména podzemní zásobník plynu je impozantní zařízení, které využívá pozemní kaverny, zbylé po vyčerpání přirozených zásob. Do nich se přes léto načerpá asi 180 milionů kubiků zemního plynu od Transgasu, aby bylo možno v zimě tento plyn odebírat při zvýšené spotřebě.

starosta

* * * * *

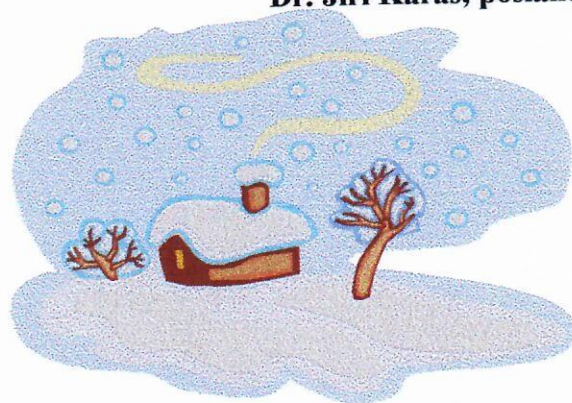
Vánoční příběh z kotelny

Vánoce připomínají událost, která by dávno změnila běh světa; jen kdybychom ji dokázali opravdově přijmout, plně prožít a čerpat z jejího bohatství. Lásky, narozená do světa a zjevená v nejchudších poměrech, má tisíce podob a tváří i dnes. Setkal jsem se na prahu adventu s člověkem, který vzpomínal na vánoční příhodu z dětství: Tatínek odešel z domova a maminka se o mne nestarala. Nakonec mě odvezli do ústavu. Bylo mi už sedm roků a blížily se Vánoce, které jsem měl poprvé prožít v dětském domově. Odstrojetší kluci se před svátky bavili tím, že chodili do sklepa a zlobili kotelníka. Připlížili se ke kotli a házeli do plamenů bouchavé kuličky. Jednou mě vzali s sebou, prý abych jim dokázal, že se nebojím. Po vhození petard do ohně utekli, zamkli dveře od sklepa a nechali mě napospas kotelníkovi. Zůstal jsem sám. Pak se ozvaly kroky a ze tmy vystoupil muž. Vousatý obr v dlouhém kabátě. Jednou rukou mě zvednul jak pírkó do náruče a nesl mě pryč. Byla ve mně malá dušička a krve by se nikdo nedořežal. Posadil mě na stůl a vyštěkl – Nastav ruce! – Natahl jsem roztřesené ruce před

sebe, zavřel oči a čekal ránu. Ale bolest se nedostavila. Obr se otočil ke skřínce, vyndal sáček a nasypal mi plnou hrst bílé kokosové moučky. Lízal jsem tu dobrotu a odpovídal na jeho otázky. V kotelně bylo hezky, teplo a světlo, rádio hrálo koledy a vůně tabáku z mužova kabátu mi vybavila hořce sladkou vzpomínku na tatínka. Kotelník se otočil znovu ke skřínce a podal mi knížku. – Nebreč, přečti si ji a poznáš, že zázraky se dějí. Nakonec se s tatínkem potkáš. Uvidíš. – Byly to mé nejkrásnější Vánoce a knížku biblického vyprávění pro děti si dávám každý rok k betlému pod stromeček – dodal. Neobyčejný vánoční příběh mi připomněl sílu naděje a potřebu lásky. A taky poznání, že Vánoce přinášejí do našich domovů víc než dárky a cukroví.

Je důležité, aby se o narození Páně potkal člověk s člověkem. Přeji Vám taková setkání, stálý pokoj, radost v srdci a těším se s Vámi i v příštím roce na shledanou. Přeji Vám, aby také ve Vašem srdci zářila hvězda betlémská, která vede člověka k Božím jesličkám.

Dr. Jiří Karas, poslanec

Vážení kobeřičtí čtenáři,

dovolte mi, níže podepsanému, abych se Vám trochu představil. Jsem nově ustanoveným farářem Církve československé husitské (od 1.10.2003) pro náboženskou obec Slavkov u Brna, k níž patří i Vaše obec, Kobeřice.

Je mi 51 let, pocházím z východních Čech, původním povoláním konstruktér-projektant. Ženatý, dvě děti. V duchovenské službě působím dvanáctý rok. Mám rád (mimo jiné) sport, manuální práci, hudbu, čtení.

V měsíci listopadu t.r. jsme se sešli s Vaším starostou, panem ing. Jiřím Slabotinským, CSc.,

abychom se blíže poznali, a to nejen pro lepší spolupráci ve Vaší obci. Pan starosta mě ochotně seznámil, slovem i obrazem, s Vaší zajímavou a živou obcí a přislíbil naší církvi (CČSH) pravidelně propůjčovat na OÚ jednu místnost, např. k setkávání při biblických hodinách. Tyto hodiny by měly sloužit zájemcům (příchozím) k hlubšímu poznávání tajemství Písma svatého, ale i k bližšímu, osobnímu poznávání našemu. Přicházet na tato setkávání můžete (a jste zváni, samozřejmě) i Vy, kteří nejste členy CČSH ! Pro začátek bychom zkusili scházet se po Novém roce 2004, jedenkrát měsíčně v některé odpoledne nebo podvečer všedního dne v týdnu.

Bohoslužby bývají v našem kostelíku 1. a 3. (případně i 5.) neděli v měsíci, od 11:00 hodin. Letos bychom se sešli i v čase adventním a vánočním takto:

Na adventní pobožnosti:

ve čtvrtek 11. a 18.12.2003 v 18:00 hodin.

Na bohoslužbách:

Hod Boží vánoční – 25.12.2003 v 11:00 hodin

Na Nový rok – 1.1.2004 v 11:00 hodin

Nejen dny adventní a vánoční (ale i jiné, během roku) prožité v radosti a vzájemné ohleduplnosti Vám přeje,

Milan Vostřel, farář CČSH

Jiráskova 959, Slavkov u Brna, telefon. 544 220 889

Práce základní školy

Začátek školního roku byl ve znamení vyhlášení výtvarného projektu "Podzim." Žáci během hodin výtvarné a pracovní výchovy vytvářeli pomocí různých výtvarných technik práce k tématu podzim. Do projektu byla zapojena celá základní škola. Individuální i skupinové práce jsou nyní instalovány ve školní budově.

Dne 30.9. se základní škola zúčastnila výukového programu na dopravním hřišti ve Vyškově. Žáci si zopakovali a prohloubili znalosti získané v minulém školním roce v rámci hodin

dopravní výchovy, které jsou zařazeny do výukových hodin prvouky a vlastivědy. Dětem se akce líbila. Z pedagogického hlediska oceňuji zejména rozdělení výukového programu do dvou částí – teoretické v učebně a praktické na dopravním hřišti.

Tento měsíc se první a druhá třída zúčastní divadelního představení ve Slavkově. Tématem kulturního programu budou pohádky. Třetí a čtvrtá třída se zapojí tento měsíc do výukového projektu "Pravěk". V rámci hodin vlastivědy, prvouky a čtení budou žáci pracovat s danou tematikou. Prakticky se setkají s pravěkem také v hodinách pracovní a výtvarné výchovy.

Mgr. Šárka Dvořáková

Práce ve školní družině

Školní družina připravila pro děti v měsíci září dvě akce. Nejdříve si děti samy sestavily draky. Při výrobě se velice bavily a těšily se na jejich pouštění. Konečně bylo příznivé počasí, a tak jsme vyrazili pouštět vlastnoručně vyrobené draky. Během cesty jsem se dohodli, že uděláme soutěž mezi chlapci a dívkami, který drak lépe poletí. Odpoledne bylo úspěšné, všichni draci létali hodně vysoko nad našimi hlavami.

Další týden jsme se šli podívat na výstavu obrazů českokamenického malíře Jiřího Janečka, která se konala na zámku ve Slavkově. Druhý den děti malovaly obrazy, které je na výstavě nejvíce zaujaly.

V říjnu jsme se zapojili do soutěže výtvarné a literární olympiády "Centropen 2003". Dětem se obrázky opravdu podařily, a tak bylo těžké vybrat šest nejlepších. Tento měsíc jsme také pořádali výstavu dětských prací z papíru - dýně a žabky.

V listopadu školní družina připravuje pro děti soutěž v piškvorkách a také se bude konat výstava modelů zvířátek z modelíny. V prosinci nás čeká vánoční výzdoba celé školy. Dále se budeme připravovat na mikulášskou nadílku.

Nejvíce času nám však zabere příprava a zkoušení na vánoční besídku pro občany Kobeřic.

Dana Geršlová

Mateřská škola

V letošním roce při práci s dětmi využíváme soubor pracovních sešitů "Barevné kamínky," které vychází z cílů a pěti oblastí Rámcového programu pro předškolní vzdělávání. Cílem je vytvořit co nejbarevnější mozaiku – skladbu vzájemně se ovlivňujících, prolínajících a propojených oblastí – kamínků. Pracovní listy z tohoto souboru můžeme dětem předložit díky pomoci obecního úřadu, který nám je kopíruje.

V měsíci září a říjnu jsme se zaměřili na práci s přírodninami, která děti velice zaujala. Výsledky jejich práce průběžně vystavujeme v prostorách MŠ. Děti se také podílejí na výzdobě oken MŠ a tělocvičny školy.

Kulturní akce ve Slavkově jsou letos z důvodu oprav Společenského domu omezeny, přesto jsme již v září navštívili divadelní pohádku "O kůzlátkách" v divadle Radost v Brně. V listopadu zhlédneme pohádkové pásmo ve slavkovském kině.

Již tradičně nás v září navštívila logopedka paní Kolbábková, která kontroluje vývoj výslovnosti dětí.

Jako v minulých letech, tak i letos s dětmi začínáme připravovat vánoční besídku.

V rámci sebevzdělávání absolvujeme kurz pro pedagogy MŠ "Respektovat a být respektován" a kurz "Proměny roku ve výtvarné výchově."

Jana Redlová, Věra Kneslová

Barvy podzimu

Je konec prázdnin. Začíná škola a taky podzim. Po cestě do školy vidíme vlaštovky sedět na drátech. Jdeme na vycházku do lesa. Les se zbarvil do červena, do žluta a do hněda. Na keřích dozrávají šípky a plané trnky. Veverky si sbírají šípky na zimu. Ježci si hledají úkryt, kde by se mohli uložit k zimnímu spánku. Opadává listí ze stromů. Na polích se děti pouštějí draky. Podzim je hezké roční období.

Tereza Hrubá, 3. třída

Dopravní hřiště

Dne 30.9. jsme jeli na dopravní hřiště ve Vyškově. Když jsme přijeli, doprovodil nás pan učitel do učebny. A tam jsme se učili o dopravě. Učili jsem se poznávat dopravní značky a světélka na semaforu. Dostali jsme tři domácí úkoly.

A pak jsme jezdili na kole. Kdo neměl helmu, tak si ji tam mohl vypůjčit. A pan učitel nám rozdál startovní čísla. Měla jsem číslo 35. Nakonec jsem si mohli jezdit na hřišti jak jsme chtěli. Po svačině jsme nasedli do autobusu a odjeli do školy.

(Kateřina Krestová, 3. třída)

Podzim je čaroděj

*Odlétly vlaštovky, fouklo to ze strání
To s větrem o závod podzim k nám uhání.
Podzim je čaroděj, kouzelník slavný
Tak krásně zbarvit svět, nemá to snadný.*

*A kolik odstínů vykouzlit umí
Stromy si radostně ve větru šumí.
Děti si na strání pouštějí draky
Smějí se radují, tak pojd' me taky!*

*Zima nám za chvíli na dveře zaklepe
Spustí se bílý sníh, krásu nám odnese,
a draky na strání nahradí sáně
děti se radují, tak hurá na ně !*

Radek Kachlíř, 3. třída

Naše škola

Školní rok byl slavnostně zahájen 1. září 2003 za přítomnosti pana starosty, rodičů a přátel školy. Nastoupilo celkem 19 žáků. Hned v září došlo k malým změnám. Pedagogický sbor omladila paní učitelka Šárka Dvořáková. Do školní kuchyně byla přijata pomocná síla na zkrácený úvazek. O chod školy se stará osm stálých pracovníků.

Vzhledem k jiným malotřídním školám patří naše školské zařízení k těm větším. Mnohá zařízení nemají svoji kuchyni, některá nejsou spojena s mateřskou školou a nemají ani školní družinu. Naše škola sdružuje hned čtyři oddělení: školu, školku, školní družinu a školní jídelnu. Celou školu obsluhuje pouze jeden provozní zaměstnanec, který pracuje i jako topič.

Na počátku roku 2003 došlo k zásadní změně v organizaci školy. Zákon o státní správě a samosprávě přiznal malotřídním školám větší samostatnost tím, že se staly příspěvkovou organizací. Ředitelé těchto škol museli čelit zejména ekonomicko-organizačním změnám.

V tisku se píše o problémech školství jen obecně. Zcela jsou opomíjeny problémy malých obecných škol. Nikdo se pak nedoví, co nás tíží. Ředitelé velkých škol si nedovedou svoji práci představit bez sekretářky, ekonomky, zástupce, příp. personálního oddělení. Tuto práci musí na malé škole zvládnout jeden člověk. Mnozí namítnou, že děti mají mnohem více, ale agendu máme stejnou. Ať už je to personalistika, styk s bankou, výkazy, smlouvy, hlášení, podklady pro účetnictví, školení, služební cesty. Práce ředitelů na malých obecních školách je nedoceněná. Proto si vážím každého, který tento rok ve školství na malotřídní škole obstál.

Máme radost, že jsou v Kobeřicích rodiče, kteří se o situaci ve školství zajímají a děkujeme jim za podporu a pochopení. Na přání rodičů jsme také od září zařadili výuku angličtiny. Víme, že počty žáků na všech školách stále klesají a na malotřídních školách není situace nijak růžová, ale s tímto problémem se potýká většina obcí. Věřím, že společný zájem rodičů, pedagogů a obce školu podpoří i v budoucnu.

Mgr. Dana Horká

Co chystáme v prosinci:

- Mikulášská nadílka
- Malování na skle pro děti i rodiče
- Vánoční besídka

Oznámení

Sběr papíru mohou občané Kobeřic nosit po celý rok do školy. Odvoz plánujeme zase v červnu.

Akce o vánocích

Vánoční strom a betlém

Smrk před Obecním úřadem v Kobeřicích se opět stane **vánočním stromem**. Rozsvítí se první adventní neděli. I letos dojde k inovaci. Loňské zpestření, kdy k jesličkám byly přidána zvířata, **osel a vůl a do nich vloženo děťátko**, přibude spoře osvětlená **dřevěná chýše**, v níž budou jesličky a zvířátka ukryty. Nad

průčelím, jak bývá znázorňován Betlém, bude svítící **kometa, symbolizující velkou událost, zrod Nového věku**. Ti, kteří přijdou k jesličkám, budou zde moci zanechat peněžité dary, tak jak to podle Bible učinili tři králové, kteří se přišli poklonit Děťátku.

Vánoční koledování

Jako každý rok, tak i letos připravuje Kulturní komise při Obecním úřadě v Kobeřicích u Brna vánoční koledování. Je to zvyk, který našel mnoho příznivců v celé obci. Při něm naposled v roce zastupitelé, členové komise, ale i občané všeho věku, projdou za zpěvu koled obcí, aby se všemi, kteří jim otevřou své příbytky alespoň na chvíli sdíleli vánoční poselství lásky k bližním, zvláště k těm, kteří v těchto chvílích jsou třeba sami a kteří potřebují naši pomoc. Aby pak případné dary předali těm nejpotřebnějším. Je to i krásná příležitost k novému pohledu do budoucnosti, k vzájemnému pochopení i odpuštění.

Koledování bude zahájeno **24. prosince (na Štědrý den)** rozhlasovou relací v 15.50 h. **Vlastní průvod pak v 16 h** od Sokolovny a projde postupně ulicí **Vrchní** (do 16.15), **Újezdem I** (do 16.25), od hřiště **Újezdem II** (do 16.40), shora ulicí **Na kopci** s odbočkou **Na poustku** (do 16.55), poté ulicí **Dolní** (do 17.10) pokračováním ulicí **U mlýna** až na konec k tesařství (do 17.35), **Chaloupkami** (do 17.50) s odbočkou **Na poustku** (do 18 h), **Beneškou** (do 18.10) s odbočkou na **Vinohrady** (do 18.20) a **Kedlety** (do 18.35), kde bude celá akce na konci obce ukončena (do 18.40).

Zastupitelstvo obce i členové komise věří, že začátek krásného vánočního času se vydaří setkáním s vámi se všemi, že mnozí také alespoň kousek cesty doprovodí koledníky a že upřímné stisky rukou a přání budou tím nejlepším příslibem blízkosti lidí dobré vůle do budoucího roku. **Případné finanční dary budou poskytnuty místní škole.**

Vánoční koncert

Tradičně, již po několik let, se **25. prosince** (druhý svátek vánoční), rozezní pěčí **Luboše Javůrka** a skupiny **Bokomara** hudba v místní Sokolovně. Nejinak tomu bude i letos. **Vánoční koncert**, který se zpravidla nese ve znamení folkové hudby, bude tentokrát zahájen **ve 20 h** s předpokládaným ukončením v **01.h** následující den. O Lubošovi je známo, že se snaží vycházet z tradic, které však také oživuje zajímavými novinkami. Nejinak tomu bude i letos. Vedle tradiční účasti skupiny **Bokomara**, budou účinkovat i další folkové skupiny jako např. **Veselá tráva**, **Pozdní sběr**. Zpestřením by naopak měla být **Cimbálová muzika Františka Černého**. V jednání jsou ještě i další kapely a sólisté, což by mohlo být překvapením. Předpokládá se, že celou

akci bude tradičně (a velice vtipně) moderovat **známý televizní moderátor Petr Horký**, který v poslední době natáčí cestopisné zajímavosti ze světa a na jehož příslibený včasný návrat se těší nejen **Luboš Javůrek**, ale i všichni na výsost spokojení účastníci a hojní obdivovatelé koncertu.

Redakce

Z LIDOVÝCH PRANOSTIK A STOLETÉHO KALENDÁŘE

Po svaté Baruši střež nosu i uší

Na svatého Mikuláše už je zima celá naše

Závěj svaté Albíny zaplavuje doliny

Svatá Viktorie obrázky na okna ryje

*Na Štědrý večer hvězdičky,
ponesou vajíčka slepičky*

*Když vánoce obilí stromy sněhem,
tak je posype jaro květem*

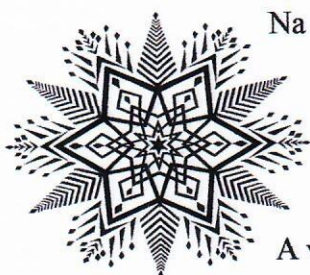
*Je-li prosinec mírný a vlahý,
nenadělá nám zima těžké hlavy*

NA POSLEDNÍ CHVÍLI

Vánoce v Koberčicích

Padla tma a mezi mraky vyšel měsíc
s hvězdami.

Poslední paprsky se za obzorem skryly.
Na stráni zavyl pes a mezi chalupami
se rozkmitala světla a roztančily jako víly.

Na návsi trubač troubí, zatím
sám,
než hlouček jiných svoje
přidá hlasy
v radostnou píseň
“Narodil se nám”...
A vločka nebo déšť jim padá
v tvář a tiše smáčí vlasy.

Ta píseň rozléhá se kolem
do každičké kouta,
jde vesnicí i lesem nebo polem,
jde k srdcím, která k sobě poutá.

A tma se náhle pryč.
Zmizela v nebyvalém jasu.
Dveře se otevřely a okna dokořán
zasvitla lidem. Ne jedním, snad na tisíce hlasů:
“Pojďte k nám, přátelé. Dnes každý z vás je zván.”

GW

ŠTĚBETÁNÍ

Čepica

Nedělní ráno, nudný jak na kolchozním dvoře po véplatě. Nikde ani noha. Všeci ešče vospávajó po sobotní erotice. Šak v kostele je až vo jedenásti. Na to si zvykly ani kolchozní prasata, kerý jináč tóto dobó kvičijó jak v parlamentu vo zvýšení platů. Enom pár psů, keří se zapomněli vrátit, běhá po dědině a vočuchává stopy svéch pánů, jak je trósilí po návalech načerpaných myšlenek klikatéma cestama z místní horní komory - hospody U lenocha. Enom na radnici se svítí. Dvá konšeli tam sedijó jak noša hub a přemítajó, kdo jim zasé přinde “zpríjemnit nedělu”, gdyž už tá sobota za nic nestála. No nedalo to na sebe dlóho čekát. Hókání jak v Iráku a za chvílu se vobjeví sanitka. Tak tak vybere zatačku a kósek vod radnice pískne brzdama, jak gdyž se pořádné kočce šlápne na vocas. Starosta potahne gatě, aby gdyž se postaví mu nespady pod váhó koltů po stranách. Místostarosta jich zasé povolí, aby nemusél zadržovat dech, protože jináč by střílál knoflíkama bez vyzvání. Dvojka k pohledání. Než vyčóhnó ze dveří, sanitka už z hókáním jede zpátky. Akorát šofér jim stačí nasadit bróka do hlavy: “Máte tady nejaký zestřelený éro.”
“Že by zas tí partyzání, tolik let po válce?” krótijó vobá hlavama, jak tibetský modlitební mlénky.

“Starýho máš doma?” voptá se Matěj Kače Fóskové.

Tá se na něho ani nepodivá, enom na půl huby vodsekne: “Ja, sedí tam v kuchyni a skuhrá, protože nemože ven. Neproleze futrama, parašutista jeden! Možeš tam it, ale nerozsvicuj, protože by tě mohl trefit šlak.”

Matěj enom votevřel hubu a už ju nezavřel, protože Kača práskla dveřama a mašírovala si to pryč. Chvílu váhál, esli má jit do vnitřku, protože se mňel přece enom ešče rád, ale zvědavost byla mocnější. Pomali votevřel dveřa vod kuchyně a nebyt teho, že slyšél

naříkání: "Bylo mně to zapotřebí?" a "Za co mně to pánbuh trestá, dyť já su jináč hodné člověk." tož ani neviděl, že v kuchyni negdo je. Vokna byly zadělaný dekó, že tam slunko těžko procházelo, a gdyž, tak enom dírama vod molů.

"Co je, Slávku?" zavolál směrem, vodkád' přicházelo naříkání.

"Ja, to seš ty?" vozvalo se vocád'. "Tož pod' dál at' vidíš jak sem dopadl."

"A gde seš?"

"Tady u šporhélta." votevřeli Fósek dvířka, aby na ně bylo dobře vidět.

"A proč tu lapíš tak potmě?" podivováł se Matěj, gdyž šátravém krokem nevidomýho se šóráł k Fóskovi.

"Ále, Kača. Jak sem mňel tó nehodu, tož pré se na to ani pámbiček dívat nemože, jak su zřízené.

A taky, aby to lidí neviděli, nebo by to bylo pro velký na prču a pro děcka na strašení." zanaříkali si zasé Fósek.

"Tož řekni, co se ti stalo." zeptál se Matěj, gdyž ztěžka dosedl na stoličku vedle Fóska, div si nenarazíl kostrč, protože chytl akorát kraj stoličky. "Sákryš, tady je ale tma!"

"A ty nic nevíš?" přeslechli Fósek poslední poznámku na světelný podmínky.

"Ja, tož povídá se vo nejakým zestřeleným éru, ale Kača zas mluvila vo nejakém parašutistovi. Ty s tem máš neco společnýho?" snažil se skrzevá tmu podívat Matěj.

"Gdyby enom neco. V tem éru sem býł já a vyskakováł sem bez padáku." zaskřehotali Fósek tak, že by se nad něma ustrnul ani Herodes." Při tahu navrch mně selhál motór a důle to šlo volném pádem."

"Tož, neděle si ze mně prču a řekni po pravdě, co se stalo. Balamutit tak možeš akorát nekeho, gdo tě nezná. Létađlo viděls tak akorát na vobrázku a co chvíla nekam zapadneš. Tož, cos děláł, že fčil neproležeš futrama." všiml si Matěj čehosi bílýho, zalomenýho do pravýho úhlu. "Herdek, tady je tma a smrad. Já tó deku zdělám." hnál se k voknu.

No, to nemňel dělat, protože co se mu natrefilo za pohled, to by položilo aji votřlýho patologa.

Napřed' nevěďel, esli k němu Frósek sedijó čelem nebo zádama. Celá hlava měla barvu anivá podobu klustýho krvavýho jelita a připlácnutá k jednomu rameňu, jak u Velkýho šéfa. Uši byly srolovaný do ruličky, tož vypadala jak zašpelkovaná. Předek poznál až podle vá teho, jak Fósek promluvili, protože vzadu by se mohly hébat akorát tak blechy. Gdyby ale Fósek na hlavě měli jediné chlup. Ty tam chyběly jak praseti po paření. Zato vpředu jich tam bylo jak u kočkodána. To jak se jim kůža ze zadu

posunula na čelo, takže vzadu to vypadalo jak zadek orangutána a vpředu jak gorilí samec. Nos býł taky tak rozplácnuté a připosražená brada začínala hned' u klíčni kosti. Vod ní vedla z levé strany bílá hokejka, z keré lezly modrý prsty jak z díravé ponožky. Celé ten výtvor nadskakováł a hekál, jak při záduchu. Šak taky votvíral a špulil pysky jak vokón na suchu.

"Ty teda ale máš ranu." řekl Matěj, gdyž se konečně zmohl na slovo. "Vy ste doma boxovali?"

"Neé." zamečeli ztěžka Fósek. "Dávál sem čepicu."

"Cos dávál? Čepicu? A to jak? Koňovi na zadek a von tě kopl nebo co?" nechápavě kulíl Matěj voči.

"Jakýmu koňovi?" rozduřdili se Fósek nad tem špatně utajovaném Matějovém uculování. "Na komín!"

"Na komín čepicu?" pořád nechápál Matěj. "Vy dáváte čepice na komín?"

"No a co. Šak ty ju tam máš taky. Betónovó, aby ty cihle nenamokly a mráz to neroztrhál. Vo tems ešče neslyšél?"

"A to sis na to najál vrtulnik? Dyť je to těžký jak kráva?" pořád se Matěj tvářil nechápavě, jak radní nad zákonama českýho parlamentu.

"Jaké vrtulnik? Sám sem to tam dávál." snažili se Fósek vypnót hrud', ale místo teho se ešče víc nahrbili, protože ju měli vraženó na záda.

"Tož to mně povídé. Dyť to normální člověk nemože udělat. Kalenicu máš jak v Himalájách a tá potvora je aspoň tak těžká jak pytel cimentu." nechcél se Matěj Čapa nechat napucovat.

Fósek se chvílu zamyslili, aby si vyvolali tó situacu, pak se trochu uculili, což vypadalo, jak gdyž mutuje kuň a dali se do osvěty:

"Normální sem teda nebýł, ale trochu piclé. Šak sme s chlapama vedli důležitó debatu vo tem, esli se kozi musí chcet nebo to na ňu donde až u kozla, a to se na sucho nedá. Přišél sem dom ešče za světla, ale na druhé deň. Tak to bylo zajímavý." na chvílu se zasnili, nebo takovéch vokamžiků v životě zas moc neměli.

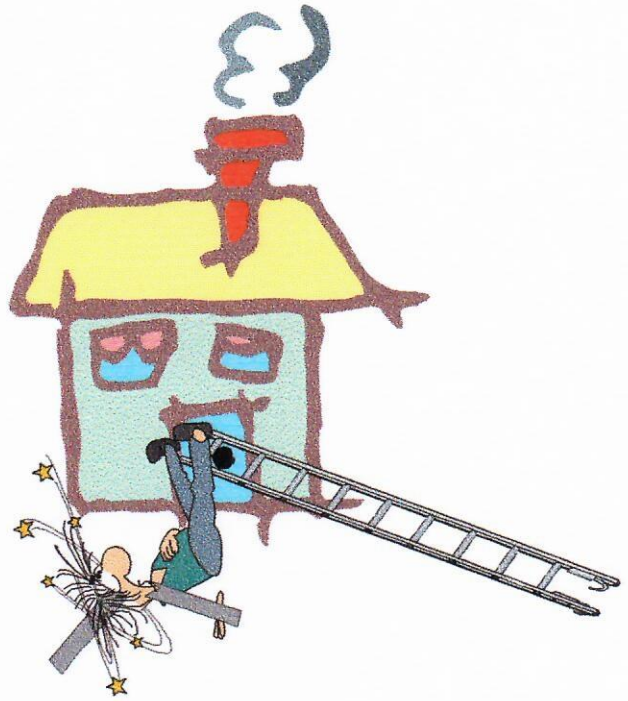
"Chcél sem se vo to s Kačkó taky podělit, ale myslíš že chcela? Nechcela! Mňela takový ty hlópy řeči vo lenochách v hospodě, tak sem se zebral, že ji jako ukážu. Poryt v humně umí každé tróba, ale vynýst betónovó čepicu na střechu enom..." zarazili se před slovem "nekeré" a rači to nahradili důležitěšim "negdo".

Matěj enom čučél, jak děcka, gdyž jim děda vykládali vo tem, jak bojovali na Pijávě, gde ale nigdá nebyli.

"Tak sem práskl dveřama" pokračovali Fósek "a šel sem do sósedního baráku, gde sem mňel tó čepicu a vodkád' to k temu komínu bylo nébliž. Pravda, gdyž sem se podíval navrch, tož se mně tá hlava trochu

tak u mně byla jakási zervavá kočka a šimrala mně

zatočilo, jak to bylo vysoký a příkrý, ale řekl sem si : Slávku, seš přece chlap! a přistavil sem si tam žebř. Pěkně ke korytu, gde se ty střechy lámó, jakože polezu po prdeli po zpátky a pěkně se tam dosókám, až budó všecí čučet, gdo to tam dál. No namyšlený sem to mňěl pěkně, až sem si liboval, jak se Kača bude naparovat, jakýho to má doma šikulu.”

“A jaks chcél vzít tó betónovó desku?” zmohl se na votázku Matěj, kerýmu konečně došlo, jak tá čepica vypadá.

“Tož to bylo to némenší. Inspirovál sem se tema babama v Africe, jak fšecker táhajú na hlavě. Pamatovál sem si to ešče ze škole, protože anatomija to bylo jediný, co mně na zeměpisu zajímalo. Víš, jak je tam tá díra pro komín, tož tá mně pěkně sedla na hlavu, takže sem vypadál jak břišní tanečnica na Tahiti. Taky sem se u teho tak krótil, protože vona, teda tá čepica, nemněla tó díru vprostředku. Tahlo to trochu na stranu. No důle sem to ustál, kyčlama sem házel jak Mata Hari a hlavó krótil jak lachtan, gdyž žongluje z balónem. Po žebřu sem lezl, jako gdybych se to teprvá učil a nohy se mně třepaly, jak při Parkinsonovi v pokročilém stádiu. Bylo to těžký, zvlášt u posledních šprušlů, protože tam už sem mňěl vibrace jak u šroťáku, ale ešče to šlo. Jako dycky, néhorší je ten přechod. Ten začáteční krok sem ešče udělál, na křidlicu sem jednú nohó ešče došlápl. Ale to bylo fšecker.” Fósek se na chvílu vodmčelí, aby nabrali dech na ten kritické vokamžik. Teho využil Matěj, keré se řehníl jak jura.” Dyť do takové blbosti by se snad nepustil ani Zekón.” vzpomněl si na siláka, co si na hlavě nechá štípat polinka. “No a co bylo dál? Slezls důle?”

“Tož, slezl. Ale jináč, než ty si myslíš.” vopáčili Fósek. “Já sem býl slezené. Gdyž se dál tó šhubavó nohu na křidlicu, tož tá sviňa žebř začál uhybat na druhó stranu. Chcél sem to vyrovnat, enomže přitem se mně tá deska nahnula na jednu stranu, než se zarazila, tož mně zrulovala ucho a na druhé straně natahla kůžu, že sem ju mňěl nataženó, jak stará umnělkyňa po plastice. Už to vypadalo, že udělám poprvní v životě šňůru a nohy sklapnu až po uši, ale jaksí se mně podařilo tó hlavu ešče dat na druhó stranu. No, zrulovalo to zasé druhý ucho a vyhladilo kůžu tam, gde před tem byla jak měchy u varhan. Hlava se mně ti vyklonila tak, že nebyt teho, že deska narazila na rameno, tož mně ju snad ani utrhlo. Pak ti mně to jaksí nekontrolovaně stočilo a já sem vodtedřka věděl, proč kabiny s kosmonautama letijó k zemi tó těžší stranó. Udělál sem rybičku a z deskó zaraženó na uchu sem se hlavó důle řítíl po šprušlách k zemi. Co bylo potem, to si už moc nepamatuju, ale gdyž sem se probrál,

vocasem pod nosem. Chcelo se mně kéchnót, enomže jak sem se nadechl, pichlo mně za krkem, až sem skoro vomdlél znova.

“A vomdlél?” vložil se do teho zvědavě Čapa.

“Říkám skoro.” povotočili k němu Fósek celó půlkó těla mejkap, protože hlava brzдила vo ramena. Jedno voko přitem mířilo na Matěja jak kamera ve spořitelně, protože nešlo zavřít, na rozdíl vod druhýho, kerý zasé nešlo vtevřít.

“Chcél sem zjistit, co to tam je, enomže to nešlo. Nohy sem mňěl z každé strany žebřa, takže sem mňěl šprušél vražené tam, gde sem to vůbec nepotrebovál a jednu ruku sem vůbec necétíl. Druhó sem mňěl kdesi za zádama, tož s tó se mně podařilo trochu pohnót. A hned sem zjistíl, gde mám čepicu. Vona se rozlomila, ale držela pohromadě drátama. Hlava mně přitem prolítla tó díró, tož sem v tem býl jak kdysi vězni v kládě. Jedna hrana mně ležela na té ruce a hlavu sem mňěl jaksí povotočenó tak, že gdyž sem se nedívál kočce do zadku, tož sem viděl na ten komín.”

“A tos tam ležél enom tak?” přerušil ho sócitně Matěj, keré to enom hrál, protože ať chcél nebo nechcél, lechtalo ho to pod žebra jako muchavýho koňa hovado ve slabinách.

“Tož ze začátku ja. Přeměšlál sem, co budu dělat, gdyž ten prašivé komín se mně pošklebovál. Napřed mně napadlo, jaká je to škoda, že se rozbíl ten dekl. Potem, co temu řeknú lidí. Enomže až to fšecker přicházelo k sobě a začál mně lézat volek, tož sem řvál jak tůr. Bolesťó a zimó. Gdyž už to vypadalo, že nikemu nechybím a že bych tam mohl taky

chcípnot, tak sem po třech lezl dom. S tem dekle sem vypadál, jak trofejní muflón v rámu na Hluboké.”

“No a co Kačenka?” Matěj schválně přerušil tok řeči, aby si moh vodpočnót vod představivosti, protože mu Fósek připomněli spíš koňa v žebříňáku. “Tá? Tá zrovna dávala praseti a gdyž mně uviděla, tak spadla do koryta. Pes, tá sviňa, si myslél, že si s něm chcu hrát, tož po mně rajtoval jak kohót po slípce. A vona se řehtala. Gdyby do ni to prase nehéplo, že mu sedí na žrádle, tož se řehtá dodneška. Místo teho, aby mně politovala a hledala pomoc, tak se mně zeptala co sem to dělál. No, co sem ji mňél říct? Hlavu v dekle, dráty za ušima a v gat’ách mokro. Až sem na ňu zařvál, potem z lamentováním “za co mně to pánbuh trestá” a “to zas bude vostuda po dědině” letěla zavolat sanitku.”

“A dojela hned?” vyzvídal Matěj.

“To já nevím, protože mně fšecker připadalo jako věčnost. Gdyž přijeli a viděli to, tož řekli že só doctoři a né hasiči. Pichli mně cosi do zadku, keré sem mňél vyšpulené jak kokršpaněl na přehlídce a řekli, že musíme zehnat nekeho, aby mně zbavil té vozdoby. Vona donesla to névěčí kladivo, co doma máme, co s něm vobčas léznu prase při zabijačce, aby tak moc neřvalo. To bylo ani na doctory moc. Řekli ji, že eutanázija ešče néni povolená a načerno to nedělajó. Ať rači zežene nekeho z rozbrušovačkó. Tož skočila pro sóseďa. Já tam zatím čekál jak hafan a ten blbec gdyž přišél, tož místo řezání se napřed začál vpytávat esli si pořídila novýho hlídača. Gdyž řezál, tož tí dvá lapiduši to museli držet. Já sem se držél taky, gdyž mně ty žhavý kósky lítaly přes košulu až na zadek. Až to měli hotový, nadnesl sem se jak holubička. Ani sem si to nemohl vychutnat, protože ten hauptlapiduch řekl.” Tak, Blériote, nasedat a jedem. Pro dnešek ste dolítál.”

“To ti teda řeknu” po chvílce ticha promluvil Matěj “nehcél byh byt v tvé kůži.”

“No, já taky né” zafilozofovali Fósek “ale co mám dělat, gdyž mně skalpovali enom napůl. V nemocnici zjistili zlomenó ruku, naraženó sanicu, přeražené nos, posunuté vobratél, krevní výrony na hlavě a v rozkroku a natržený uši. Hlavó točit nemožu, krmít mně musí Kača, slyším enom na jedno ucho a vidím na jedno voko. Na záchod budu moct jit až tak za měsíc, tož rači moc nepiju. A do hospody pudu až tak za rok, protože gdyž si představím ty rozšklíbený huby, tak mně ani přende chuť na pivo.” zakončili Fósek rázně svůj monológ.

“No a co tá čepica na komíně?” vyzvídal ešče Matěj.

“Tó už tam zasé dali. Museli udělat novó a dávali to tam štyři. Tož taková je to potvora. Já teď budu dávat čepicu akorát na hlavu, protože ju budu mňet ešče dlóho jak koleno a pak, aby se z ni nevypařilo, co tam ešče zbylo.”

GW

**Přejeme Vám všem
radosné a pokojné vánoce,
šťastné vykročení do Nového roku
a v roce 2004
hodně pohody a spokojenosti.**

Vydává obec Koberice u Brna

Redakce : Obecní úřad Koberice u Brna ● Dolní 54 ● PSČ 684 01
tel./fax : 544 222 520 ● e-mail: oukoberice@politavi.cz

Odpovědný redaktor : Ing. Jiří Slabotinský, CSc.

Datum vydání : 10-12-2003

MK ČR E 13059

Zaslané příspěvky pokud nejsou vyžádány se nevracejí. Příspěvky otiskujeme v původním znění, bez jazykových úprav. Za otištěné příspěvky se honoráře nevyplácejí.